MIHAI GRĂMESCU

MOLIA

(publicată în Jurnalul SF Nr. 1/1992)

Editura electronică Equinox
2011

Nu sunt o tipă cine ştie ce, dar nu e nimeni să-mi reziste, atunci când vreau să-l dau gata. Uite, până şi ciubota de prof. de desen, ăla creț ca o oaie şi plin de sine ca un curcan împăiat, că vorba ceea, nu mulți absolvenți ai institutului ajung titulari la colegii de tradiție, ca al nostru; ce să mai discutăm, mare sculă de preț proful ăsta, chiar dacă nu aruncăm noi pe el nici două parale şi Jeni zice că ins mai nesuferit nici nu poate exista pe lume de vreme ce şobolanul, ori poartă degeaba ochelari, ori este prost de se lasă amurgul pe unde trece, de se tot hlizeşte ea degeaba de jumătate de an la el, când, se ştie, Jeni este de departe cea mai a'ntâia gagică dintre noi, pe deasupra tac-su fiind cine e, nepurtându-se decât în țoale din alea... însă când i-am zâmbit eu odată lu' mătălângă la o oră când mă scosese la tablă şi mi-a trăsnit iac-aşa, brusc, şi în loc să dau glas, că de ştiut ştiam, unde nu mi-a venit nu ştiu ce ambiție, şi m-am scuzat că n-am putut învăța, ca el să mă întrebe „de ce?", şi când m-a întrebat, atunci eu l-am spoit cu miere şi langoşi de zâmbet şi uitături furişate printre gene un: „m-am îndrăgostit!" de toată frumusețea, oftând din rărunchi şi țintindu-l drept în lumina parbrizului cu ochii ăştia ai mei de răspândesc, atunci când am eu chef, parfum de migdale amare, sub care şobolanul a paralizat cel puțin cinci minute, de toți ăia din clasă căzuseră pe sub-bănci de râs, pe cuvântul meu. Până la urmă, protozorul şi-a băgat nasul în hârțoagele de pe catedră şi a mârâit ceva de genul: „Dar să nu se mai întâmple altădată", de-a fost un chiu şi-un vai printre noi de cred că s-a prins până şi fraierul că făcusem de fapt caragață, dar ce să mai zică, fiindcă eu am rămas acolo ca de stâncă, nici n-am clipit, că nu degeaba mă antrenez câte şapte ore pe zi la oglindă ca Peter O'Toole. Ochi în ochi cu şarpele cu ochelari, zâmbeam de zor cu zâmbetul ăla al meu de-i dă gata pe toți fraierii din lume, oricât ar fi ei de şmecheri — aşa că, după ce s-a mai zgâit conopida la mine o dată, circumspect ca un inspector de la poliția cu mustăți, şi după ce nu a întâlnit nici acum decât mecla mea convingător de nevinovată şi inocentă, nu a mai întrebat, totuşi, de cine sunt îndrăgostită, ca eu să-i pot arunca poanta anecdotei, care a rămas din cauza asta în suspans până la partida următoare, spre deziluzia ălora din clasă care se aşteptau la stagiune completă. Înduioşându-se tot, ca o bunică rămasă fecioară până la 80 de ani, când e invitată la dans de nepot la balu' bobocilor, a mai murmurat doar un dulce-dulce (de parcă ar fi mâncat numai rahat cu stafide în ultimele două-trei mii de ani): „Bine, fetițo, stai jos, poți să stai!", spre delirul general şi ireversibil al elementelor recalcitrante.

Nu sunt eu cine ştie ce, ei bine, însă nu pot admite să stau jumătate de oră față în față cu un tip care nici măcar nu-şi ridică ochii dintr-ale lui să vadă cu cine are de-a face. Unul care ori se preface, ori e de-a binelea (prost), aşa încât nu mă pot stăpâni să nu-l fac să cadă cu botul pe labe, mai ales dacă mai punem la socoteală şi faptul că măciuca este blond şi punk, de cel mult 22, hai să zicem 23, dar în niciun caz peste, că are obrajii ca piersica şi că lucrează dincolo de o vitrină mare etalată în plin centru sub firma „Inexinfcorporation" (chestie care mie, de ce să mint, nu-mi zice nimic), moşmondind de zor la o maşină de calcul, părăsit săracu' şi cu un aer nefericit ce nu s-a mai pomenit de când e lumea şi pământul.

Oare ăsta nu are ochi decât pentru rahaturile alea ale lui de circuite la care lipeşte cu pistolul făcând mereu aceeaşi plasă de pase magice de parcă şi-ar da în

bobi? Nu mă vede cum stau ca proasta de atâta vreme înaintea vitrinei la numai un pas de el? Oricât de concentrat ar fi cineva, este imposibil să nu îi intre, fie şi pentru o clipă, în unghiul vizual, silueta unei tinere zâmbind unei vitrine goale de circa o jumătate de oră!

Nu am fost de felul meu niciodată o gagică înfiptă, ca Jeni de pildă, care e în stare să intre în vorbă până şi cu vânzătorul cel înțepat de la „Bijuteria"; eu sunt, de fapt, o timidă cum nici nu se poate mai timidă, şi chiar şi poantele pe care le comit nu provin decât din stânjeneala stârnită celorlalți de exteriorizarea prea ostentativă a stărilor mele de penibil interior. Fac gafe, calc în străchini cu premeditare, şi şmecheria asta am deprins-o târziu, abia când mi-a căzut fisa că atunci când roşeşti, să zicem, înaintea unuia care te-a dat gata, a unuia „superb", singurul fel în care poți evita dominația psihologică este să domini tu, să iei inițiativa şi, când îl vezi gata să caşte gura, sigur de el; să nu-l laşi să-şi ia prea tare elan cu vreun „Ce s-a întâmplat, fetițo, ce ai pățit?" după care, dacă apucă el să facă prima mutare, ție nu-ți mai rămâne decât să joci rolul gâsculiței fâstâcindu-te, ci înainte ca Don Juan să facă remarca, tu să îl laşi cu dinți-n sus, aplicând cea mai dură tehnică. „Nu mă vezi cât sunt de emoționată?" îl întrebi. „Ba parcă..." o înnădeşte el, în cel mai fericit caz. „Ştii la ce mă gândeam? Nu? Ei bine, mă ruşinam toată la gândul că-mi vine să tabăr pe tine. Tu cum procedezi în situația în care o tipă cam ca mine, îşi cade ca o muscă beată de dragoste la pieptul păros?"

Şi, dacă şmecherul mai are destulă prezență de spirit încât să-i mai rămână atâta de să mârâie vreo tâmpenie oarecare, i-o spulberi şi pe aia, demonstrându-i, răbdător şi calm, de ce e vită, şi cum ar fi trebuit să se manifeste dacă ar fi fost băiat deştept şi ar fi ştiut să profite de avantajul net pe care l-a avut pentru o clipă asupra ta.

Dar de timidă sunt timidă, şi în niciun caz nu mi s-a întâmplat niciodată să mă înnebunesc după cineva în aşa hal, încât să nu mai ştiu de mine. Însă de data asta am simțit pur şi simplu că mi se face rău de la stomac dacă nu-l determin pe amețitul ăla de punk-ist din vitrină să se uite la mine şi să-mi vorbească. Ba, mai mult, mi-am propus ca sâmbătă, de ziua mea, să-l invit la ceai, ca să le fac praf şi pe Sanda şi pe Jeni, cînd o să fie să-l prezint la toată lumea: „prietenul meu".

— Auzi! am zis intrând pe uşa oficiului, uluită eu însămi de ceea ce întreprind, fiindcă m-aş fi aşteptat din partea mea la orice altceva, doar că o să ajung să agăț bărbați venind de la şcoală cu geanta la subsuoară şi codițe cu fundițe, nu! Auzi, eşti chiar atât de ocupat încât nu-ți poți ridica şi tu ochii măcar o clipă la mine să te uiți la cum ar fi arătând nenorocita care a căzut de-un ceas înaintea vitrinei?

Mi-a răspuns pentru început doar prin ridicarea privirii, pur şi simplu, fixându-mă ca pe un circuit împuțit căruia i-ai pierdut schema. Rămăsese blocat ca un releu ruginit, dar pe chip i se oglindea o tristețe fără margini, şi, oricât ar părea de paradoxal, cea mai expresivă inteligență din câte mi-a fost dat să întâlnesc la semenii mei.

— Fata arată foarte bine, a rostit într-un târziu, zâmbind, în sfârşit. Dar, spre părerea mea de rău, am de lucru, nu pot face conversație şi protocol. Şefu' a zis ca să termin astea până diseară, şi abia dacă reuşesc să le dau de cap...

Mi-a întins justificativ, ca şi cum mi-ar fi aşteptat confirmarea, încurcătura de mațe de plastic peste care stătuse aplecat. Avea un aer de nevinovată îngrijorare care m-a făcut să răsuflu, abia acum, pe deplin uşurată, că a fost să iasă bine până la urmă, şi am roşit şi mai tare, dacă se poate admite că există un superlativ al superlativului, când m-am văzut silită să trec iar la atac, înțelegând că în relația asta stranie cu „bărbatul" va trebui să-mi asum eu întreaga inițiativă:

— Ai putea să mă inviți măcar la o plimbare, după program? Eram contrariată de privirea aia a lui deschisă, şi sinceră, şi gentilă, şi toantă de convențională, dar, slavă Domnului, că era aşa şi nu altfel, vulgară, de exemplu, sau insinuantă, cum ar fi avut destule motive să fie. Pe de altă parte, însă, cel mai tare mă minuna ambiția stupidă cu care mă cramponam în insistențe fără noimă, împinsă înainte, probabil, de chiar modul în care lua el evenimentul ca pe nimic mai firesc, în ceea ce simțeam, în cum mă comportam.

— Cred că ar fi prea târziu, domnişoară, s-a explicat el cu o infinită blândețe inofensivă, scrutându-mă cu întunericul de dincolo de pupilele holbate cât întregul iris, într-o căutătură ce-mi dădea frisoane.

Pur şi simplu i-aş fi sărit în brațe, l-aş fi mângâiat şi l-aş fi pupat ca pe o păpuşă mare, i-aş fi strâns la piept găgăuța pe bigudiuri, până s-ar fi înăbuşit de pasiunea ce mă anima. De când nu mă mai jucam cu păpuşile nu mai avusesem instincte atât de copilăros-atavice (oare o fi existând un asemenea cuvânt?).

— Ba nu ar fi deloc târziu! am bătut din picior, ca o cretină mică.

— Ba da, a insistat el. Mămica ta s-ar îngrijora, şi nu este frumos să-i faci una ca asta mamei tale.

Nimic mai agasant în relațiile cu un tip decât să-ți amintească de familie şi de dependența ta atunci când e vorba de o întâlnire, de parcă nu te-ai putea îndrăgosti decât cu consimțământul expres al „celor mari" care să te împingă de la spate: „Hai, micuțo, e ora mesei!", în lipsa avertismentului competent tu fiind atât de chioambă, după părerea ăstora, încât, neavizată, ai fi în stare să sucombezi de inaniție cu mâncarea sub nas, fără să ştii ce se întâmplă cu tine.

Vai, ce nu-i pot suferi eu pe ăştia care mă tratează ca pe o vacă, şi nu înțeleg cum de au celelalte fete baftă doar de flăcăi romantici care, după primele cinci cuvinte schimbate, le şi invită să fugă cu ei în lume (şi proastele refuză). Uite, Jeni aşa a pățit cu Mufi-studentul, şi au rămas împreună, şi doar eu am noroc numai şi numai de moamfe din astea care, în loc să-mi facă ei curte ca tot omul, îmi propun doar chestii serioase de genul: „Mă laşi să te conduc până acasă pe jos? Sau, mai bine, ia metroul, că, uite, s-a făcut târziu şi mama ta trebuie să fie îngrijorată, că ai întârziat cinci minute." De parcă mama nu ar avea altceva de făcut decât să-mi cronometreze mie performanțele pe suta de metri plat.

— Bine, zic, dezamăgită, înțeleg că nu ai chef azi, dar sâmbătă seara vii la mine? Dau o serată şi dintre colegele mele eu sunt singura fără partener.

— Nu ştiu, zice el. Zău, nu ştiu. Mai bine ai vorbi cu şefu'.

Ia te uită, câte fasoane? Ăsta e mai rău ca o fecioară speriată de faptul divers! Mă mir că nu vrea să i-o trimit pe mama să-l ceară şefului. Oare ce m-o fi lovit amorul tocmai cu fecioara asta îmbătrânită precoce?

— De ce rețineți muncitorul în timpul programului, domnişoară? se răsteşte în spatele meu o voce aspră.

Am ghicit din prima încercare (deşi aveam dreptul la trei, conform contractului din povestea cu ghionoaia şi baba-cloanța), că ăsta trebuie să fie vestitul „Şefu'". Curajul meu şi-a înfipt iar nasu-n mațele încurcate pe masă, abordând figura jalnică a inculpatului surprins în flagrant delict. Dacă nu aş fi mânată înainte de patima asta absolut anormală, într-o situație firească ar trebui să-l scuip în ochi pe nătâng şi să mă topesc în zare fără a-i mai arunca nici măcar o privire în urmă, ca unui laş nenorocit ce e. Dar în loc de aşa ceva, mă pomenesc cu gura vorbind fără mine:

— Sunt prietena muncitorului dumneavoastră.

Îmi pironesc privirea pe mațele prin care „prietenul meu muncitorul" scormoneşte ca disperatu', doar să nu-i mai văd ăluia mutra tâmpă şi uimită de şuchie cu care se holbează la mine ca la alte alea. Pe chipul şefului ăstuia, nimeni pe lume nu ar putea citi, oricâtă bunăvoință şi-ar da, altceva decât o zeflemea de escroc bătrân umflându-se-n burtă cu osânză pe seama amăritului meu de iubit la prima vedere, pe care-l stoarce şi suge de toată vlaga şi tinerețea lui nenorocită.

— Sâmbătă e ziua mea. Sunt sigură că îl veți învoi, nu?

Norocul meu drag cu păr pe moațe nu zice nici câr, nici mâr, când porcul bătrân de Şefu' se zgâieşte la mine obraznic şi măcăne râzând icnit:

— Desigur, dacă sunteți prietena lui...

— Da, zic, ridicând ochii.

Sunt, probabil, mai roşie ca sfecla.

— Mama dumneavoastră ştie de asta?... rânjeşte insinuant Şefu', lua-l-ar dracu'.

— Da, rostesc sec.

Mă bucur că la replica asta vocea mea a avut exact intonația pe care am dorit-o: înghețată, protocolară, tăioasă.

Simt o ură fără margini împotriva blestematului, exploatându-l pe prostul meu scump ca pe o oaie stând cuminte la muls, cu nasu-n jos, fără să crâcnească. Poah!

Toată noaptea n-am putut închide ochii de revoltă. Mă tortura înjosirea acceptată cu atâta indiferență de dragostea mea dintâi, şi mi-l imaginam robotind încă în spatele vitrinei, ca un sclav sârguincios, pentru ca mâine să-i permită Şefu' să vină la mine. Parcă-l vedeam înnodat între mațele de naylon, scrutând cu privirea neagră şi obosită încâlceala de pe bancul de lucru, executând fără speranță comenzile idiotului ăluia obscen, executând fără comentarii, ca un prost, harnic şi modest, ruşinos şi nefericit, executând de parcă nu ar fi venit pe lume decât ca să execute comenzile tuturor imbecililor şi îmbuibaților...

Sâmbătă, la şcoală, abia dacă am mai putut ține ochii deschişi, dar când a sunat de ieşire, am străbătut în fugă străzile până la atelierul de sub firma cifrată „Inexinfcorporation". L-am zărit prin vitrină încă dinainte de a intra. Muncea sârguincios, cu pistolul de lipit într-o mână şi şurubelnița de tensiune în cealaltă, dar era înțolit cu o cămaşă albă cu danteluțe şi papillon, numai bun de însurătoare.

Intru şi-i zic: „Bună!”, şi el se opreşte din treabă şi se ridică politicos, îşi trage pe el un frac negru pe care-l atârnase pe marginea scaunului. În tot atelierul se răspândeşte un miros de levănțică de să-ți mute nasul din loc. Mă ia de-o toartă cu dezinvoltură şi mă scoate de acolo, mai lansând din uşă spre perdeaua roşie din fundul încăperii un „săru’ mâna, Şefu’” respectuos. Dar, după aia, mă poartă victorioasă pe străzi către casă. Doi-trei vecini care trec pe lângă noi mă recunosc şi întorc mirați dovlecele, în vreme ce eu trec mândră de el, că îi stă excelent aşa, pus la patru ace — nici nu ai spune că e un simplu muncitor, ci, cine ştie ce grangur. Are o prestanță nemaipomenită. Când vin gagicile, mă invidiază toate, că niciunul dintre păduchioşii lor nu ştie să fie atât de salon şi tandru totodată, atât de discret şi decent ca muncitorul meu de la „Inexinfcorporation”.

— De ce-ți pierzi timpul în atelierul ăla nesuferit? îl întreb. Ai putea găsi, cred, ceva mai bun. De ce te laşi exploatat atât de josnic de un mizerabil?

Îmi zîmbeşte deschis, sincer, stupid. Dar nu-mi răspunde nimic, privindu-mă cu ochi mari.

Am băut mult, prea mult. Nici nu ştiu de ce mă supăr pe el şi îl las de fraier la mijlocul unui dans. Plec în cealaltă cameră să mă sărut cu un coleg pe care nu pot să-l sufăr. Colegii care, până mai ieri, nici nu se uitau la mine, foiesc în jurul meu. Se vede treaba că mi-au crescut cotele, de când au prins de veste cam cu ce soi de tipi îmi trec eu vremea. Mă zbânțui ca o nebună. Şi, cum mă zbânțui aşa, îmi dau seama că aş suferi nemaipomenit dacă el s-ar supăra din cauza tâmpeniei ăsteia şi ar pleca. Îl caut din ochi şi nu-l văd. „Dacă a plecat?” Dar nu, el mă aştepta în cealaltă cameră. Îmi zîmbeşte de dincolo de valurile mării, de tărtăcuțe goale, țopăind între noi, purtate sus cu mândrie de asistență, şi, când îi fac semn cu mâna, fericită că e acolo, el îmi strigă: „La Mulți Ani!” şi toate găinile mele de colege turbează de invidie, de ce noroc porcesc pot avea eu, afurisita.

Mă duc lângă el să văd ce face, şi el stă de vorbă. I-a strâns, cu gura căscată pe lângă el, pe toți tipii mai de doamne-ajută, şi le zice ca din carte. De dansat nu dansează decât cu mine, dar dansează nemaipomenit. I-a amețit pe toți de i-a luat apa, iar eu sunt de-a dreptul fascinată.

Mai târziu, nu ştiu cum vine vorba de muzică şi artă, câțiva „artişti” se dau în spectacol, şi atunci ne cântă şi el o compoziție, a lui, dedicată, cică, special mie. Nici ăia de prin formațiile la care plăteşti biletul cu creditele de pontaj pe trei luni nu ar fi în stare de ceva mai dichisit. Bietele mele exerciții şcolăreşti pentru sintetizator sună după aia atât de fals, că nici nu mai suport aplauzele de complezență care pot fi sigură că ar urma, ca la toate aniversările mele. Că de mică puradelă mă punea mama să fac bâlci ca bleaga, când, e clar, nu am niciun fel de aplicație spre aşa ceva. E suficeint să asculți 10 secunde de muzică adevărată ca să-ți dai seama că, oricât m-aş strădui, n-aş ajunge să compun aşa ceva nici peste 1000 de ani. Îmi lipsesc geniul, forța, cunoştințele necesare.

Trântesc peste instrument capacul negru, lăcuit, în care figura mi se reflectă rânjind ondulat. Începe iar dansul şi plutim amîndoi, ochi în ochi, împrejurul camerei din ce în ce mai largi, cum n-a mai fost niciodată, până când rămânem numai noi doi şi mama, pe care o expeciez în camera ei să se culce. Pe el îl rog să mă aştepte să mă schimb, ca să ieşim să ne plimbăm în parc. Dau fuga, să-mi pun

rochia albă cu decolteu în spate. În ea îmi stă mie cel mai sexi. Îmi pun şi cerceii cu diamante false, îmi dau şi ruj pe buze. Cu totul şi cu totul nu lipsesc mai mult de o jumătate de oră în care îl aud tot timpul cum cântă la sintetizator.

Când mă întorc în sufragerie, îl găsesc întors cu spatele, aplecat peste clape, reflectându-se în apele negre de lac. Are cea mai perfectă ținută din câte am văzut. După cum cântă, ar putea oricând să dea spectacole, fie şi la Ateneu. Undeva, în adâncul imaginii oglindite, mă văd şi pe mine, albă, fragilă, ca eroinele din filme. Îmi dau lacrimi. Mă reped hotărâtă să-l sărut... acum ori niciodată. Dar când mă aplec peste el, şi când el se întoarce spre mine, zăresc molia.

E o molie mare, cu aripi multicolore, în tente liliachii întunecate. Cine ştie câtă vreme a stat ea ascunsă printre țoalele alea străine, de împrumut, care îi dădeau totuşi „prietenului meu” atâta prestanță. „Prietenul meu”, cum făcusem tâmpenia să îl prezint tuturor.

Parcă vedeam figura maică-mi mâine, când avea să sosească decontul de închiriere de băieți cu antetul „Inexinfcorporation”. Am scrâşnit din dinți neputându-mi dezlipi ochii de pe molia ce bătea încet din aripi, rozând. Îşi mişca picioarele păroase chiar pe gura lui, printre firele de naylon ce răzbiseră prin ochiurile leproase căscate în anvelopa simulând carnația suavă ce îl făcea să semene atât de bine a om. Pergament! Asta era, pergament, ambalaj frumos colorat de sub care se ițea acum la vedere țesătura sintetică a substratului roz-bombon tapisând gingia spartă.

Evident, el habar n-avea de catastrofă şi mă fixa mai departe cu ochii inexpresivi, pe care îi crezusem, în naivitatea mea de până acum, trişti. Auzi: „trişti”! Ce eroare!

— Pleacă, am spus.

El s-a ridicat cu gesturi țepene, nu protocolare, ci țepene, a salutat mecanic şi a plecat, ca nimic mai normal. Chipul frumos i se descompunea din ce în ce mai profund degradat, mutilat de molia cea mare şi liliachie. L-am urmărit în gând cum coboară treptele casei, cum străbate oraşul purtându-şi ca pe o țigară, molia în colțul gurii, cum pătrunde în atelierul pustiu la ora înaintată a nopții, cum se autointroduce în cutia de ambalaj, ca o jucărie cuminte şi deşteaptă, aşteptând până cineva desface capacul şi nu mai găseşte din ei decât scheletul nichelat scufundat în praful de sământă de molie liliachie în care s-a transformat tot ceea ce, cândva, mimase atît de bine viața cea frumoasă şi atrăgătoare. Multă vreme am stat neclintită lângă sintetizator, sigură în linişte casei pustii, jucîndu-mă neatentă cu cordonul de alimentare pe care îl smulsesem din priză în momentul de furie. Coborând într-un târziu privirea, am remarcat ce țineam între degete, şi l-am extras cu un gest firesc şi din mute din dreapta capacului negru şi lăcuit al instrumentului în care încă mă mai oglindeam: mică şi penibilă în rochia mea albă, exagerat de decoltată în spate. Şi, ca şi când aş li urmat un plan de demult pus la punct până în cele mai mici amănunte, m-am urcat pe taburet, atentă să nu mă dezechilibrez, am aruncat unul dintre capetele cordonului de nailon peste brațul lustrei, i-am făcut celuilalt lațul pe care mi l-am trecut pe după gât, şi cu o lovitură de călcâi am zburat de sub mine taburetul.

„Ce prostie”, îmi zic, aruncând cât colo cordonul sintetizatorului.

Ies din casă trântind uşa.

Afară miroase a primăvară. Din penumbra trotuarului de vizavi, un derbedeu mă fluieră, interpelându-mă cinic:

— Hei, fetițo, încotro?

— La agățat, i-o trîntesc eu, orbraznică. Tu?

- sfârşit -